

ИЗИСКВАНИЯ И ПРОЦЕДУРА ЗА УЧАСТИЕ В КАНДИДАТ-ДОКТОРАНТСКИ КОНКУРС:

3.3. ПОЛИТИЧЕСКИ НАУКИ (МЕЖДУНАРОДНИ ОТНОШЕНИЯ)

3.3. ПОЛИТИЧЕСКИ НАУКИ (СРАВНИТЕЛНА ПОЛИТОЛОГИЯ)

3.3. ПОЛИТИЧЕСКИ НАУКИ (СЪВРЕМЕННА БЪЛГАРСКА ПОЛИТОЛОГИЯ)

НЕОБХОДИМИ ДОКУМЕНТИ:

- CV;
- мотивационно писмо
- допълнителни писмени материали (по желание на кандидата): извадка от писмена научна работа на кандидата (до 3000 думи) или негова научна публикация, която се прилага в целия ѝ обем.

КОНКУРСНА ПРОЦЕДУРА

Кандидатите се явяват в посочената от съответната катедра зала, на дата, съобразена с Правилника на Софийския университет. Конкурсната процедура включва два етапа:

1. Писмено разработване на изследователски проект в рамките на предложените в обявата за конкурса тематични полета. Проектът трябва да съдържа следните пунктове:

- изследователски проблем - проява и същност;
- основни изследователски въпроси;
- общ преглед на академичните публикации в областта на изследователския проект с посочване на нейните постижения и ограничения;
- основни изследователски хипотези;
- методология: основания в подкрепа на избраната методология, конкретни методи за набиране на информация, основни източници, методи за обработка и анализ на събраната информация. Желателно е описание на практическото провеждане на изследване с предполагаемите трудности и начини за тяхното преодоляване;
- очаквани резултати и техния принос за научното знание и социално-политическата практика.

Времето за разработване на проекта: 4 часа.

2. Събеседване с кандидата по изработения от него изследователски проект и останалите писмени документи, които съпровождат неговата кандидатура. Провеждането на събеседването става в рамките на същия ден или на следващия работен ден, в зависимост от броя на кандидатите.

До участие в събеседването се допускат само кандидати, получили оценка, не по-ниска от „много добър“ (4.50) на писмената разработка на изследователския проект. Успешно издържали конкурса са кандидатите, получили средно аритметична оценка от писмения и устния изпит най-малко „много добър“ (5.00) за докторанти по държавна поръчка и „много добър“ (4.50) за докторанти срещу заплащане.

Оценките от конкурсните изпити се оформят с точност до 0,25.

При зачисляване в докторантура, окончателната тема на дисертацията се определя след обсъждане с научния ръководител и се приема на катедрено заседание.

1. ПОЛИТИЧЕСКА КОРУПЦИЯ

Анотирано съдържание

Това тематично поле има за цел да открие и анализира дълбоките социални корени на политическата корупция. Респективно, доминиращите процеси в развитието на корупционните практики се интерпретират във връзка със съвременните тенденции в конституирането на демокрацията. В тази теоретична рамка се поставят и решават въпросите за същността, причините, механизмите, последиците и противодействието на корупцията. Практическото значение на този подход се състои в това, че осигурява необходимите познавателни предпоставки за откриване и разрешаване на структурните и практическите трудности, които възпрепятстват усилията за ограничаване на корупцията. Един от положителните ефекти в това отношение е, че се разобличават широко разпространените илюзии и клишета, свързани с политическата корупция и се формира интелектуална чувствителност дори към нейните най-завоалирани всекидневни прояви.

ЛИТЕРАТУРА

Карклинс, Р. 2008. Системата ме накара да го направя: Корупцията в посткомунистическите общества. София: Фондация "Конрад Аденауер".

Клитгард, Р. 2008. Контролиране на корупцията. София: ИК „Сиела“.

Найденов, Н. 2011. Елементите на корупционния акт: вместо дефиниция на корупцията. Публични политики.bg, Година 2 / Брой 4 / Октомври. с. 13-45.

<http://ejpp.eu/index.php/ejpp/article/viewFile/78/65>

Johnston Michael (2005) Syndromes of Corruption: Wealth, Power, and Democracy. Cambridge: Cambridge University Press.

Mark E. Warren. 2004. What does Corruption Mean in a Democracy? American Journal of Political Science, Vol. 48, No. 2 (April), pp. 328-343.

Nayden, N. 2014. Two Faces of the Law: A Realistic Approach to the Role of Law in Corruptive Settings. In William B. Simons (ed). Law in Eastern Europe, Volume 63, The East European Face of Law and Society: Values and Practices. Leiden: Royal Brill.

Peter Hodgkinson. 1997. The Sociology of Corruption - Some Themes and Issues. Sociology Vol. 31, No. 1, с. 17-35.

2. НЕПУБЛИЧНА ПОЛИТИКА

Анотирано съдържание

Публичната природа на политиката има два източника – държавата и активното гражданство. От една страна, политиката има публичен характер, защото е регламентирана и фиксирана трайно в институционалното устройство на държавата. В този смисъл, един политик или администратор е публична фигура, дори ако погазва изцяло принципа на публичната отговорност. От друга страна, политиката има публичен характер, защото е обвързана с интересите на гражданите и техните претенции за отчетност и прозрачност. Респективно, един политик или администратор престава да бъде представител на гражданите в мига, в който наруши принципа на публичната отговорност. В този смисъл, публичния характер на политиката се препотвърждава постоянно в хода на политическия процес. Тематичната област "непублична политика" анализира пространството за частния интерес, което отваря играта между този формален и съдържателен аспект на публичното в политиката.

Непубличната политика не се ограничава със задкулисите политически споразумения и действия. Егоистичните цели в политиката могат да бъдат постигнати и с крещящи публични действия, мобилизиращи открито усилията на политици, партии, институции и граждани. Това е съществената отлика на непубличната политика от популярните идеи за "задкулисна", "кулоарна", "невидима" или "неформална" политика. Следователно, непубличното политическо действие не се разглежда като случайно отклонение от политическата норма, а като явление, което се захранва от фундаменталното противоречие между публичното и частното в политиката.

ЛИТЕРАТУРА

Бурдийо, П. 1993. "Делегирането и политическият фетишизъм", "Социално пространство и символна власт". В: Казани неща, София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“.

Макиавели, Н. 2001. Князът. София: Свида.

Найденов, Н. 2008. Публика и политика. София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, с. 236-258.

Хабермас, Ю. 1995. Структурни изменения на публичността, София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“.

Bachrach, P., Morton S. Baratz. 1962. "Two Faces of Power", American Political Science Review, 56, 947-952.

Calhoun, C. (ed.) 1992. *Habermas and the Public Sphere*. Cambridge, Massachusetts and London: MIT Press.

Christiansen, T, and C. Neuhold (eds.). 2012. *International Handbook on Informal Governance*. Cheltenham, UK; Northampton, USA: Edward Elgar.

Dewey, J. 1927. *The Public and its Problems*. New York, H. Holt and Company.

Lippmann, W. 1925. *The Phantom Public*. New York, Harcourt, Brace.

3. ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ПАРТИЙНИ СИСТЕМИ

Анотирано съдържание

Тематичната област се отнася до широк кръг проблематика, свързана с политическите партии и партийни системи. Кандидатите могат да представят текстове в следните тематични полета: сравнителни изследвания на партийни системи или case study по конкретен случай, организационни модели и типологии на политическите партии; електорални изследвания, кливиджи, популизъм и криза на представителната демокрация, европеизация на политически партии, партийна система в България и др.

ЛИТЕРАТУРА:

Карасимеонов, Г. (2000). *Политическите партии*. ГорексПрес. София.

Карасимеонов, Г. (2010). *Партийната система в България*. ГорексПрес. София.

Любенов, М. (2011). *Българската партийна система: групиране и структуриране на партийните предпочитания (1990-2009)*. Университетско издателство „Св. Климент Охридски“.

Bartolini, S. and Mair, P. (2009). *Identity, competition and electoral availability: The stabilization of European electorates, 1885-1985*. ESPR Press.

Dalton, R. and Wattenberg, M. (eds.) (2000). *Parties without partisans: Political change in Advanced industrial democracies*. New York: Oxford University Press.

Dalton, R. (2006). *Citizen Politics. Public opinion and political parties in advanced industrial democracies*. CQ Press, a division of Congressional Quarterly Inc. Washington, DC.

Diamond, L. and Gunther, R. (eds.). (2001). Political Parties and Democracies. The Johns Hopkins University Press.

Klingemann, H.D. et al. (2006). Mapping Policy Preferences II. Estimates for Parties, Electors, and Governments in Eastern Europe, European Union and OECD 1990 – 2003. Oxford University Press.

Mair, P. (1990). The West European Party System. Oxford University Press.

Mair, P. (1998). Party System Change: Approaches and Interpretations. Oxford University Press.

Mair, P. (2014). On Parties, Party Systems and Democracy. Selected Writings of Peter Mair. ECPR Press

Sartori, G. (2005). Parties and Party Systems. A Framework for Analysis. ECPR Press.

Модерната демократична държава и нейните регулиращи функции

Еволюция на понятието „демократична държава” в условията на глобализация. Минималистични, умерени и активистки демократични държави. Сравнителен анализ на държавните институции в САЩ, Германия, Франция и Великобритания.

Класически теории за държавните регулации на Джон Кейнс и Милтън Фридман и теорията за „чистия пазар”. Неокейнсианство. Дж. Стиглиц и Пол Кругман. Неолиберализъм.

Модерни регулаторни системи в съвременния свят. Глобално и регионално сближаване на регулаторните системи.

Литература:

Tomov, A. The new Democratic state: Beyond John Keynes and Milton Friedman, St. Kliment Ohridski University Press, S., 2014

Fukuyama, F. State Building. Governance and World Order in the 21st Century. N.Y., 2004.

Greenspan, A. The Age of Turbulence. The Penguin Press, N.Y., 2010.

Krugman, P. The Return of Depression Economics and the Crisis of 2008. W. W. Norton, 2009.

Schumpeter, J. Capitalism, Socialism and Democracy, 3rd ed., 1949.

Stigler, G. The Theory of Economic Regulation. Chicago, 1982.

Stiglitz, J. Freefall. America, Free Markets, and the Sinking of the World Economy. N. Y., 2010.